

ข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะในระบบสัทศาสตร์จีนหรือ Pinyin ของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีน

Errors in the Consonant Pronunciation in Chinese Mandarin Phonetic System (Pinyin) of Thai Learners Learning Chinese

อนงค์ พรหมมาวัน¹

E-mail: 1932585900@qq.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยฉบับนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับปัญหาของการออกเสียงพยัญชนะในระบบสัทศาสตร์จีนหรือพินอิน Pinyin ของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนทั้งในและต่างประเทศ โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบของระบบการออกเสียงระหว่างระบบเสียงพยัญชนะภาษาไทยกับภาษาจีน และได้ใช้แบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะที่แบ่งเป็นระดับความยากง่ายตามทฤษฎีของ C. Practor (1967) ซึ่งแบ่งเป็น 6 ระดับ 0-6 จากง่ายไปยาก จากนั้นได้แบ่งนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มของนักศึกษาที่เคยสอบผ่านวัดระดับความสามารถด้านการพูดภาษาจีน (HSKK) จำนวน 15 คน กับกลุ่มของนักศึกษาที่ไม่เคยสอบวัดระดับความสามารถด้านการพูดภาษาจีน (HSKK) จำนวน 15 คน จากนั้นใช้โปรแกรม PRAAT ในการเก็บข้อมูลเสียง และใช้โปรแกรม SPSS วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ทาค่า Sig. ความแตกต่าง จากผลของการทดสอบพบว่า เสียงพยัญชนะที่มักจะถูกออกเสียงผิดจะอยู่ในทุกระดับ คือ ระดับ 0: /p/, /g/, /k/ ระดับ 1: /b/, /d/ ระดับ 2: /r/, /y/ ระดับ 3: /zh/, /ch/, /h/ ระดับ 4: /z/, /ch/ ระดับ 5: /j/, /q/, /x/

โดยสรุปคือ นักศึกษาขาดทักษะความรู้พื้นฐานในการออกเสียงพยัญชนะในระบบสัทศาสตร์จีนหรือพินอิน Pinyin และอาจารย์ส่วนใหญ่ไม่ได้เน้นถึงทักษะและวิธีการออกเสียง ทำให้ นักศึกษาไม่สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดในการออกเสียงที่ถูกต้อง ประกอบกับ นักศึกษาไม่มั่นใจในการออกเสียง ขาดการฝึกฝน ไม่รู้วิธีการออกเสียงพยัญชนะนั้นๆ และที่สำคัญนักศึกษานำเสียงพยัญชนะภาษาจีนไปสับสนกับพยัญชนะภาษาอังกฤษบางเสียงที่เขียนเหมือนกัน เช่น ภาษาอังกฤษพยัญชนะ /b/ ในคำว่า boy อ่านว่า /bɔi/, ภาษาจีนพยัญชนะ /b/ ในคำว่า baba อ่านว่า /papa/ อีกทั้งยังนำพยัญชนะจีนบางตัวไปเปรียบเทียบกับพยัญชนะไทย ทำให้นักศึกษามีความผิดพลาดในการออกเสียงอีกด้วย

แนวทางแก้ไขปัญหาในการสอนการออกเสียงพยัญชนะภาษาจีน คือ นักศึกษาควรมีออกเสียงอย่างสม่ำเสมอจากสื่อต่างๆ เช่น สื่อออนไลน์จากเจ้าของภาษา การจัดวิชาการออกเสียงรายวิชาสัทศาสตร์จีนหรือพินอิน Pinyin โดยเน้นการฝึกปฏิบัติ หรือใช้สื่อมัลติมีเดียการออกเสียงอย่างถูกวิธีหรือทำแบบทดสอบต่างๆ มาช่วยในการเรียนการสอน เพื่อเพิ่มทักษะให้นักศึกษาให้ความสำคัญในการออกเสียงที่ถูกต้องมากขึ้น

คำสำคัญ: การเปรียบเทียบพยัญชนะไทยจีน การออกเสียงพยัญชนะภาษาจีน นักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีน ทฤษฎีของ PRACOR

Abstract

This research aims to the problems of consonant pronunciation in Chinese Mandarin phonetic system (Pinyin) of Thai Learners Learning Chinese both in Thailand and aboard. The content involves the comparison of pronunciation system between Thai and Chinese Mandarin consonants. The questionnaire used was divided into the difficulty index along C. Practor (1967) which was divided into six levels (0-6) from easy to difficult. After that students were divided into two groups consisting of group of 15 students who never appeared Chinese proficiency speaking test (HSKK). PRAAT program was used to record the sounds. SPSS was used to analyses statistical data for the significance. The results showed that consonant sounds were often mispronounced at all levels; that were level 0: /p/, /g/, /k/ level 1: /b/, /d/ level 2: /r/, /y/ level 3: /zh/, /ch/, /h/ level 4: /z/, /ch/ level 5: /j/, /q/, /x/

Conclusion, Thai students lacked of basic skill in the consonant pronunciation of Chinese Mandan phonetic system (Pinyin) and most teachers did not emphasize the skills and how the pronunciation is made. This caused to make students could not solve the problems of the pronunciation errors correctly. In other word, students did not convince in production of pronunciation, lacked of practise, and did not know how the consonants pronunciation were pronounced. More importantly, some sounds were replaced Chinese consonants to English consonants by students such as English the word “boy” pronounced as /bɔi/, Chinese the word “baba” pronounced as /papa/.

¹ นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตร วิทยาลัยนานาชาติ สาขาวิชาการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ มหาวิทยาลัย Zhejiang Normal University

Moreover, Chinese consonants were replaced to be comparative with Thai consonants. It was one of the major errors were produced by Thai students.

An approach to solve the problems of teaching Chinese consonant pronunciation are; students should often practice from media such as online from native speaker, adding Chinese phonetics (Pinyin) course with emphasis on practice, using multimedia for pronunciation teaching correctly, or assign various tests to help in teaching and enhance the skill for students in order to realize the importance of correct pronunciation

Keywords: a comparative Thai and Chinese Mandarin consonants, Chinese Mandarin pronunciation, Thai students learning Chinese language, PRACTOR theory

ความเป็นมาของปัญหา

ไทยกับจีนมีความสัมพันธ์และติดต่อกันมาอย่างยาวนานนับแต่โบราณกาล ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาการแลกเปลี่ยนทางเศรษฐกิจระหว่างจีนและไทยมีความเจริญรุ่งเรืองมากขึ้นเรื่อยๆ คนไทยเริ่มตระหนักถึงความสำคัญของภาษาจีนมากขึ้น และได้เริ่มเพิ่มหลักสูตรภาษาจีนในระดับประถม มัธยม และอุดมศึกษาในโรงเรียนและมหาวิทยาลัย ตลอดจนสถาบันสอนภาษาเอกชนที่เปิดสอนภาษาจีนกลางให้กับผู้ที่สนใจทั่วไปในประเทศไทย ในปัจจุบันพบว่าชาวไทยที่พูดภาษาจีนในการสนทนาทั่วไป การสัมภาษณ์ การทำธุรกิจการค้า การท่องเที่ยว ฯลฯ การศึกษาภาษาจีนกลางถือว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวจีนรวมถึงนักศึกษา นักธุรกิจชาวจีนซึ่งมีบทบาทต่อตลาดแรงงานของไทยในทุกๆระดับ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของธุรกิจอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว การติดต่อทำธุรกิจค้าขาย หรือการร่วมทุนกับนักธุรกิจชาวจีนทั้งจากแผ่นดินใหญ่ ไต้หวัน ฮองกง หรือ สิงคโปร์ ที่มีอัตราส่วนทางการทำธุรกิจเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้มีความต้องการบุคลากรที่มีความรู้ในการใช้ภาษาจีนกลางเพิ่มมากขึ้น

ในการศึกษาภาษาจีนนั้น โดยทั่วไปเราจะเห็นเพียงอักษรจีนซึ่งยากต่อการศึกษา จึงมีระบบสัทอักษรพินอินเกิดขึ้น ระบบสัทอักษรพินอิน คือ เครื่องมือทางด้านภาษาที่สะดวกและง่ายต่อการศึกษาการอ่านออกเสียงภาษาจีนทำให้ผู้ที่พูดและเขียนตัวอักษรจีนไม่ได้นั้น สามารถเรียนรู้ระบบการออกเสียงภาษาจีนได้อย่างถูกต้อง โดยการยืมอักษรโรมัน เช่น b/ p/ m /f /a/ o/ eมาใช้เป็นสัญลักษณ์แทนเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ของภาษาจีนกลาง ฉะนั้น จำไว้ว่าเรายืมตัวอักษรโรมันมาใช้เป็นสัญลักษณ์แทนเสียงเท่านั้น ส่วนระบบการออกเสียงเป็นระบบเสียงของภาษาจีนกลางไม่ใช่การออกเสียงภาษาอังกฤษ (สุรชัย ปทุมผดุงศักดิ์)

การออกเสียงเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดของการใช้ภาษาในการสื่อสาร ในการพูดหรือการสื่อสารในภาษานั้นๆ หากมีการออกเสียงที่ผิดพลาด ไม่ชัดเจนหรือคลุมเครือไม่ว่าจะเป็นจากปัจจัยใดๆ ก็ตาม มักจะส่งผลให้ความหมายของการสื่อสารภาษานั้นๆ เปลี่ยน หรือไม่สามารถสื่อสารให้ตรงกับเป้าหมายที่ผู้ส่งสารต้องการสื่อได้อย่างชัดเจน ดังนั้นการเรียนภาษาจีน การออกเสียงจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง เช่น หลักสูตรวิชาภาษาจีนของมหาวิทยาลัย ปัจจัยจากอาจารย์ผู้สอน สภาพแวดล้อมในการเรียน เป็นต้น โดยนำผลการวิจัยจากการวิเคราะห์ข้อมูลเสียงดังกล่าวมาเป็นแนวทางในการแก้ไข ปัญหาการเรียนการสอนด้านการออกเสียงภาษาจีนของอาจารย์ผู้สอนภาษาจีนและการออกเสียงของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา จากงานวิจัยของหลายๆ ท่านทั้งในและต่างประเทศได้ศึกษาและเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ในการออกเสียงภาษาจีน ตัวอย่างเช่น

สุตารัตน์ วงศ์กระจ่าง (2550) ได้รวบรวมข้อผิดพลาดในการอ่านออกเสียงสัทอักษรภาษาจีนกลางของผู้เรียนชาวไทย และหาสาเหตุการเกิดปัญหาดังกล่าว โดยใช้วิธีการเปรียบเทียบการออกเสียงที่แตกต่างกันทั้งในภาษาไทยและภาษาจีนกลาง และนำมาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่รวบรวมจากประสบการณ์ตรงและการศึกษาจากงานวิจัย

สายฝน วรรณสินธพ (2554) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ของนักศึกษา เพื่อให้ผู้สอนได้เข้าใจถึงปัจจัยและสาเหตุของปัญหาที่แท้จริงที่ทำให้ให้นักศึกษาออกเสียงผิดและยังนำข้อมูลไปใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้นอีกด้วย

ตุลยณัฐ สุภา และ ฉวี เสวียง (2560) ได้ศึกษาปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระในระบบสัทศาสตร์จีนหรือพินอินของผู้เรียนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนธุรกิจ วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ โดยวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยโดยการหาค่าร้อยละ (percentage) ตามทฤษฎี Interlanguage Theory ของ L.Selinker และทฤษฎี Error analysis ของ S.P.Corder การวิจัยในครั้งนี้สรุปว่าผู้เรียนระดับ ต้น กลาง สูง มีปัญหาการออกเสียงที่คล้ายคลึงกัน ได้แก่ เสียงพยัญชนะ x, zh, ch, sh, r, z, c, s ซึ่งเสียงพยัญชนะ ch และ sh เป็นเสียงที่ผู้เรียนทุกระดับเป็นออกเสียงผิดอยู่ในระดับสูงสุด

Chen-E (2006) ได้ทำการศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาจีนของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา โดยผลการศึกษา Chen-E พบว่าเสียงพยัญชนะที่นักเรียนออกเสียงผิดเพี้ยน ได้แก่ z, c, s, zh, ch, sh, r, h, j, q, x

Wu Fuxiu (2012) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาจีนของนักเรียนไทยและสรุปว่าข้อผิดพลาดในการออกเสียงมักจะปรากฏในพยัญชนะ z/c/s และ zh/ch /sh/r/h และสระ ü/y/ue/uan/un ในขณะที่ตัววรรณยุกต์ยังมีแนวโน้มที่จะเกิดข้อผิดพลาดและสับสนในการออกเสียงคือเสียงที่ 2 และ 3 เสียงที่ 3 ไม่สูงพอและ เสียงที่ 4 ออกเสียงยาวเกินไป

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีน เพราะจากประสบการณ์ตรงของผู้เขียนวิจัยพบว่า นักศึกษาไทยยังมีข้อผิดพลาดในการออกเสียงระบบสัทศาสตร์จีนหรือPinyinเพิ่มอีกบางตัว นอกเหนือจากวิจัยของท่านอื่นๆ ที่เคยศึกษาข้างต้นที่กล่าวมานี้ รวมทั้งหาแนวทางการแก้ไขปัญหาการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนเพิ่มเติมที่สามารถใช้ได้จริงและมีประโยชน์ต่อนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสาเหตุและปัญหาของออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีน
2. วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะจีนของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีน
3. หาแนวทางการแก้ไขปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีน

สมมติฐานของการวิจัย

นักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนมีข้อผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะจีนในระดับความยากง่าย 2-5 มาก

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประเภทของการวิจัย คือ วิจัยพื้นฐานเชิงคุณภาพ
2. กลุ่มตัวอย่าง คือ กลุ่มตัวอย่างจากสาธารณรัฐประชาชนจีน จาก Zhejiang Normal University จำนวน 14 คน จาก Guangxi Normal University จำนวน 1 คน รวม 15 คน และกลุ่มตัวอย่าง ในประเทศจากมหาวิทยาลัยราชภัฏเลย จำนวน 15 คน ซึ่งนักศึกษาที่เรียนที่สาธารณรัฐประชาชนจีนจะเป็นกลุ่มนักศึกษาที่สอบผ่านการวัดระดับความสามารถด้านการพูดภาษาจีน (HSKK) ส่วนกลุ่มของนักศึกษาในประเทศจะไม่เคยสอบวัดระดับความสามารถด้านการพูดภาษาจีน (HSKK) จากประชากรตัวอย่างทางผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลทั้งที่ไทยและจีน เวลากระชั้นชิดทำให้ไม่สามารถเก็บข้อมูลจาก Zhejiang Normal University ทั้งหมด 15 คนได้ จึงได้กลับมาเก็บข้อมูลต่อที่ประเทศไทย คือเก็บเพิ่มเติมจากนักศึกษา Guangxi Normal University จำนวน 1 คน รวมเป็น 15 คน นักศึกษาที่เก็บข้อมูลล้วนเป็นนักศึกษาที่เคยเรียนภาษาจีนมาแล้วทั้งสิ้นโดยไม่จำกัดชั้นปี

ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างทั้งสอบผ่านและไม่เคยสอบวัดระดับความสามารถด้านการพูดภาษาจีน (HSKK) เพื่อจะได้ทราบถึงความแตกต่างในการออกเสียงพยัญชนะของแต่ละกลุ่ม และเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาในการออกเสียงต่อไป

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยแบบทดสอบ 1 ชุด ที่ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานแบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะที่ได้ออกแบบตามระดับความยากง่ายออกเป็น 6 ระดับ คือ ระดับความยาก 0 ระดับความยาก 1 ระดับความยาก 2 ระดับความยาก 3 ระดับความยากระดับ 4 และความยากระดับ 5 ซึ่งได้จัดประเภทของแบบทดสอบระดับความยากตามทฤษฎีของ C. Practor (1967)

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการทำการทดสอบการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาไทย โดยใช้โปรแกรม PRATT เก็บข้อมูลเสียงของผู้เชี่ยวชาญชาวจีน 1 คน และนำเสียงของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนจำนวน 30 คน มาเปรียบเทียบและหาค่าความแตกต่างของเสียง โดยจะทดสอบกับกลุ่มของนักศึกษาที่เคยสอบผ่านวัดระดับความสามารถด้านการพูดภาษาจีน (HSKK) จำนวน 15 คน ก่อน แล้วจึงทดสอบกับกลุ่มของนักศึกษาที่ไม่เคยสอบวัดระดับความสามารถด้านการพูดภาษาจีน (HSKK) จำนวน 15 คน รวมทั้งหมดจำนวน 30 คน นักศึกษาทั้ง 30 คน ล้วนเป็นนักศึกษาไทยที่เรียนเอกภาษาจีนทั้งสิ้น

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล โดยการนำเสียงพยัญชนะทั้งภาษาไทยและภาษาจีนมาเปรียบเทียบความแตกต่าง จากนั้นโดยใช้โปรแกรม PRATT เก็บข้อมูลเสียงนักศึกษาทั้ง 30 คน และนำข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูลเสียง มาวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรม SPSS วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติหาค่า Sig. ความแตกต่าง ผลของสถิติที่รวบรวมได้ทั้งหมดมาสรุปผลและนำเสนอเป็นข้อสรุปความผิดพลาด และการวิเคราะห์จากปัจจัยภายนอกที่ทำให้นักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนประสบปัญหาในการออกเสียง เช่น หลักสูตรวิชาภาษาจีนของมหาวิทยาลัย ปัจจัยจากอาจารย์ผู้สอน สภาพแวดล้อมในการเรียน เป็นต้น โดยนำผลการวิจัยจากการวิเคราะห์ข้อมูลเสียง

ดังกล่าวมาเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนด้านการออกเสียงภาษาจีนของอาจารย์ผู้สอนภาษาจีนและการออกเสียงของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษาต่อไป

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 ระบบเสียงพยัญชนะตามสัทอักษรภาษาจีนพินอิน (Pinyin)

b [p]	p [p ^h]	m [m]	f [f]	d [t]	t [t ^h]	n [n]	l [l]
g [k]	k [k ^h]	h [x]	j [tʂ]	q [tʂ ^h]	x [ʂ]	zh [ʈʂ]	ch [ʈʂ ^h]
sh [ʂ]	r [ʐ]	z [ts]	c [ts ^h]	s [s]	y [i:]	w[u:]	

ตารางที่ 2 ระบบเสียงพยัญชนะภาษาไทย

เสียง	จำนวน	ตัวอักษร
สูง	11	ข[k ^h]、ช[k ^h]、ฉ[tʂ ^h]、ฐ[t ^h]、ถ[t ^h]、ผ[p ^h]、ฝ[f]、ศ[s]、ช[s]、ส[s]、ท[h]
กลาง	9	ก[k]、จ[tʂ]、ฎ[d]、ฏ[t]、ด[d]、ต[t]、บ[b]、ป[p]、อ[ʔ]
ต่ำ	24	ค[k ^h]、ก[k ^h]、ข[k ^h]、ช[tʂ ^h]、ฉ[tʂ ^h]、ซ[s]、ช[t ^h]、ฅ[t ^h]、ท[t ^h]、ธ[t ^h]、พ[p ^h]、ภ[p ^h]、ฟ[f]、ฮ[h]、ง[n]、ญ[j]、ณ[n]、น[n]、ม[m]、ย[j]、ร[r]、ล[l]、ว[w]、ฬ[l]

ตารางที่ 3 ตารางเปรียบเทียบสัทอักษรภาษาจีนพินอิน (Pinyin) กับพยัญชนะภาษาไทย

สัทอักษรภาษาจีนพินอิน (Pinyin)	พยัญชนะภาษาไทย
g[k]、k[k ^h]、h[x]	ก[k]、ข[k ^h]、ค[k ^h]
j[tʂ]、q[tʂ ^h]、x[ʂ]	จ[tʂ]、ช[tʂ ^h]、ซ[s]
d[t]、t[t ^h]	ด[d]、ต[t]、ถ[t ^h]
b[p]、p[p ^h]、m[m]	บ[p]、พ[p ^h]、ม[m]
f[f]	ฟ[f]
z[ts]、c[ts ^h]、s[s]	จ[tʂ]、ช[tʂ ^h]、ซ[s]
zh[ʈʂ]、ch[ʈʂ ^h]、sh[ʂ]	ไม่มี
r [ʐ]	ไม่มี
y [i:]	อ[ʔ]
w[u:]	อ[ʔ]

ตารางที่ 4 แสดงผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการออกเสียงพยัญชนะของนักศึกษากลุ่มที่ 1 กลุ่มของนักศึกษาไทยที่เคยสอบผ่านการวัดระดับความสามารถด้านการพูดภาษาจีน (HSKK)

ระดับความยาก	เสียงพยัญชนะ	ค่าเฉลี่ย (mean)	ค่า Sig.	ผลลัพธ์ค่าเฉลี่ย
ระดับความยาก 0	p	302.615914	0.819	ไม่แตกต่าง
	m	692.210625	0.171	ไม่แตกต่าง
	f	264.054555	0.241	ไม่แตกต่าง
	t	294.906497	0.362	ไม่แตกต่าง
	n	297.184984	0.804	ไม่แตกต่าง
	l	303.506606	0.362	ไม่แตกต่าง
	g	470.87444	0.375	ไม่แตกต่าง
	k	314.660891	0.112	ไม่แตกต่าง
ระดับความยาก 1	s	311.251125	0.066	ไม่แตกต่าง
	b	309.499477	0.824	ไม่แตกต่าง
	d	294.719324	0.621	ไม่แตกต่าง

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ระดับความยากง่าย	เสียงพยัญชนะ	ค่าเฉลี่ย (mean)	ค่า Sig.	ผลลัพธ์ค่าเฉลี่ย
ระดับความยาก 2	r	256.140598	0.000	แตกต่าง
	w	319.24798	0.063	ไม่แตกต่าง
	y	297.475419	0.003	แตกต่าง
ระดับความยาก 3	zh	312.7263	0.36	ไม่แตกต่าง
	ch	565.880302	0.000	แตกต่าง
	h	310.453419	0.991	ไม่แตกต่าง
ระดับความยาก 4	z	297.96029	0.004	แตกต่าง
	c	315.179671	0.01	แตกต่าง
	sh	288.097247	0.827	ไม่แตกต่าง
ระดับความยาก 5	j	307.740207	0.66	ไม่แตกต่าง
	q	273.529369	0.017	แตกต่าง
	x	314.857078	0.019	แตกต่าง

จากตารางที่ 4 พบว่า นักศึกษากลุ่มที่ 1 กลุ่มของนักศึกษาไทยที่เคยสอบผ่านการวัดระดับความสามารถด้านการพูดภาษาจีน (HSKK) จะมีแค่พยัญชนะบางตัวที่ออกเสียงผิด คือ ระดับความยาก 2: r กับ y ระดับความยาก 3: ch ระดับความยาก 4: z, c ระดับความยาก 5: q, x

ตารางที่ 5 แสดงผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการออกเสียงพยัญชนะของนักศึกษากลุ่มที่ 2 กลุ่มของนักศึกษาไทยที่ไม่เคยสอบผ่านการวัดระดับความสามารถด้านการพูดภาษาจีน (HSKK)

ระดับความยากง่าย	เสียงพยัญชนะ	ค่าเฉลี่ย (mean)	ค่า Sig.	ผลลัพธ์ค่าเฉลี่ย
ระดับความยาก 0	p	263.24436	0.009	แตกต่าง
	m	447.149823	0.471	ไม่แตกต่าง
	f	232.234281	0.532	ไม่แตกต่าง
	t	452.539132	0.468	ไม่แตกต่าง
	n	269.608375	0.105	ไม่แตกต่าง
	l	258.920929	0.066	ไม่แตกต่าง
	g	239.498395	0.001	แตกต่าง
	k	270.821173	0.041	แตกต่าง
	s	261.104351	0.155	ไม่แตกต่าง
ระดับความยาก 1	b	240.59345	0.001	แตกต่าง
	d	259.895914	0.021	แตกต่าง
ระดับความยาก 2	r	265.969826	0.069	แตกต่าง
	w	454.036858	0.406	ไม่แตกต่าง
	y	245.560162	0.000	แตกต่าง
ระดับความยาก 3	zh	244.207573	0.003	แตกต่าง
	ch	272.716399	0.000	แตกต่าง
	h	263.462435	0.007	แตกต่าง
ระดับความยาก 4	z	252.43415	0.000	แตกต่าง
	c	267.939243	0.32	ไม่แตกต่าง
	sh	225.192082	0.021	แตกต่าง
ระดับความยาก 5	j	234.206642	0.000	แตกต่าง
	q	244.716939	0.004	แตกต่าง
	x	252.441438	0.021	แตกต่าง

จากตารางที่ 5 พบว่า นักศึกษากลุ่มที่ 2 กลุ่มของนักศึกษาไทยที่ไม่เคยสอบผ่านการวัดระดับความสามารถด้านการพูดภาษาจีน (HSKK) จะมีพยัญชนะหลายตัวที่ออกเสียงผิด คือ ระดับความยาก 0: p, g, k ระดับความยาก 1: b, d ระดับความยาก 2: r กับ y ระดับความยาก 3: zh, ch, h ระดับความยาก 4: z, sh ระดับความยาก 5: j, q, x

หมายเหตุ sig. หมายถึง มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่นนี้ (เช่น 95%) ไม่ sig. คือ ไม่มีความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่นนี้ถ้าค่า sig. มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ ≤ 0.05 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ: sig (เสียงของผู้เชี่ยวชาญชาวจีนกับนักศึกษาไทยแตกต่างกัน) ถ้าค่า sig. มีค่ามากกว่า > 0.05 ไม่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ: ไม่ sig (เสียงของผู้เชี่ยวชาญชาวจีนกับนักศึกษาไทยไม่แตกต่างกัน)

อภิปรายผล

ระบบเสียงทางภาษา สามารถแบ่งออกเป็นหน่วยเสียงได้ 3 ชนิด คือ เสียงสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ ซึ่งจากการค้นคว้าในปัจจุบัน ภาษาไทยจัดอยู่ในตระกูลภาษาไท-กะได (Tai-Kadai Languages) ซึ่งมีลักษณะเด่นทางภาษาที่มีความคล้ายคลึงกับภาษาจีน คือ มีหน่วยเสียง“วรรณยุกต์” อยู่ในระบบเสียงทางภาษาเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มศึกษาที่ใช้ภาษาแม่ที่ไม่มีวรรณยุกต์อยู่ในระบบเสียง เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาอิตาลี ภาษาสเปน ภาษาฝรั่งเศส ภาษารัสเซีย ภาษาฮาลาย ภาษาอินโดนีเซีย เป็นต้น นับได้ว่า นักศึกษาไทยยังมีข้อได้เปรียบอยู่บ้างในการเรียนการออกเสียงวรรณยุกต์ในระบบสัทอักษรจีน แต่ในระบบการออกเสียงสระพยัญชนะ และวรรณยุกต์ระหว่างภาษาไทยและภาษาจีนยังมีข้อแตกต่างที่ชัดเจนอยู่หลายประการ เช่น สำเนียงพูดม้วนลิ้น (儿化音) การผันเสียง (变调) การออกเสียงเบา (轻声) เป็นต้น

จากผลการวิจัยปัญหาการออกเสียงพยัญชนะจีนของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนในครั้งนี้ จะเห็นได้ว่ามีผลใกล้เคียงกับสมมติฐานที่คาดคะเนไว้เบื้องต้น แต่มีเพียงพยัญชนะบางตัวที่อยู่ในระดับ 0 และ 1 ที่มีนักศึกษาออกเสียงผิดอยู่บ้าง และมีผลใกล้เคียงกับงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้า คือ ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะในระบบสัทศาสตร์จีนหรือพินอินของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม ต่างมีปัญหาในการออกเสียงที่คล้ายคลึงกัน คือ ต่างมีปัญหาด้านการออกเสียงในกลุ่มเสียงเสียดแทรก ได้แก่ เสียง x, zh, ch, sh, r, z, c, s ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้ได้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ตุลยบุตร สุภา และ ฉี เสวียหง ที่ได้ศึกษาปัญหาการออกเสียงพยัญชนะและสระในระบบสัทศาสตร์จีนหรือพินอินของผู้เรียนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนธุรกิจ วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ตุลยบุตร สุภา และ ฉี เสวียหง (2560) และงานวิจัยของ Chen-E (陈娥) ที่ทำการศึกษาค้นคว้าปัญหาการออกเสียงภาษาจีนของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา (Chen-E, 2006) โดยผลการศึกษาของ ตุลยบุตร สุภา และ ฉี เสวียหง และ Chen-E พบว่าเสียงพยัญชนะที่นักเรียนออกเสียงผิดเพี้ยน ได้แก่ z, c, s, zh, ch, sh, r, h, j, q, x, c อีกทั้งยังมีพยัญชนะบางตัวที่เขียนด้วยอักษรโรมันที่เหมือนภาษาอังกฤษ ทำให้นักศึกษาเกิดความสับสนทำให้ออกเสียงผิดพลาดอีกด้วย

สรุปผลการวิจัย

บทความวิจัยนี้ได้ศึกษาถึงการออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนของนักศึกษาไทย ประการแรกเป็นการเปรียบเทียบระบบพยัญชนะของภาษาจีนและภาษาไทยเพื่อสร้างความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับระบบการออกเสียงภาษาจีน - ไทย จากนั้นได้แบ่งนักศึกษาไทย 30 คน ออกเป็น 2 กลุ่ม เพื่อทำการสำรวจตามการจัดกลุ่มการออกเสียงของแบบทดสอบระดับความยากง่ายของการออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนตามทฤษฎีระดับความยากของ C. Practor (1967) ซึ่งแบ่งเป็น 6 ระดับ 0-6 จากง่ายไปยาก จากนั้นได้แบ่งนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มของนักศึกษาที่เคยสอบผ่านวัดระดับความสามารถด้านการพูดภาษาจีน (HSKK) จำนวน 15 คน กับกลุ่มของนักศึกษาที่ไม่เคยสอบวัดระดับความสามารถด้านการพูดภาษาจีน (HSKK) จำนวน 15 คน จากนั้นใช้โปรแกรม PRAAT ในการเก็บข้อมูลเสียง และใช้โปรแกรม SPSS วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติหาค่า Sig. ความแตกต่าง จากผลของการทดสอบพบว่า เสียงพยัญชนะที่มักออกเสียงผิดจะอยู่ในทุกระดับ คือ ระดับ 0: /p/, /g/, /k/ ระดับ 1: /b/, /d/ ระดับ 2: /r/, /y/ ระดับ 3: /zh/, /ch/, /h/ ระดับ 4: /z/, /ch/ ระดับ 5: /j/, /q/, /x/

โดยสรุปคือนักศึกษาขาดทักษะความรู้พื้นฐานในการออกเสียงพยัญชนะในระบบสัทศาสตร์จีนหรือพินอิน Pinyin และอาจารย์ส่วนใหญ่ไม่ได้เน้นถึงทักษะและวิธีการออกเสียง ทำให้นักศึกษาไม่สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดในการออกเสียงที่ถูกต้อง ประกอบกับนักศึกษาไม่มั่นใจในการออกเสียง ขาดการฝึกฝน ไม่รู้วิธีการออกเสียงพยัญชนะนั้นๆ และที่สำคัญนักศึกษานำเสียงพยัญชนะภาษาจีนไปสับสนกับพยัญชนะภาษาอังกฤษบางเสียงที่เขียนเหมือนกัน เช่น ภาษาอังกฤษพยัญชนะ /b/ ในคำว่า boy อ่านว่า /boi/, ภาษาจีนพยัญชนะ /b/ ในคำว่า baba อ่านว่า /papa/ อีกทั้งยังนำพยัญชนะจีนบางตัวไปเปรียบเทียบกับพยัญชนะไทย ทำให้นักศึกษามีความผิดพลาดในการออกเสียงอีกด้วย

จากการทดสอบนักศึกษาทั้งมหาวิทยาลัยทั้งในและต่างประเทศพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีพื้นฐานความรู้ภาษาจีนก่อนเข้ามหาวิทยาลัย โดยนักศึกษาเริ่มเรียนภาษาจีนตั้งแต่ช่วงมัธยมต้นและมีพื้นฐานการออกเสียงภาษาจีนอยู่บ้างแล้ว ดังนั้นผลการทดสอบคือ นักศึกษาไทยรู้วิธีการออกเสียง แต่ก็ยังมีข้อผิดพลาดบางประการเนื่องจากความแตกต่างระหว่างทั้งสองภาษา ความผิดพลาดยังเป็นปัญหาสำหรับนักศึกษาไทยส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตามหลังจากการศึกษอย่างเป็นระบบนักศึกษายังคงสามารถออกเสียงพยัญชนะได้อย่างถูกต้องยกเว้นพยัญชนะบางตัวที่ไม่มีในภาษาไทยเท่านั้น

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยพบว่าปัญหาการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนในมหาวิทยาลัยทั้งในและต่างประเทศ นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะตัวเดียวกัน โดยผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาข้อผิดพลาด ดังต่อไปนี้

1. การเรียนการออกเสียงภาษาจีนต้องมีสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ดีและอาจารย์ผู้สอนต้องมีปฏิสัมพันธ์กับนักศึกษาอย่างเต็มที่ เมื่อทำการสอนการออกเสียงนักศึกษาต้องอธิบายการออกเสียงที่ถูกต้องและแก้ไขการออกเสียงที่ไม่ถูกต้องของนักศึกษาอยู่เสมอ หากมีนักศึกษาต่อห้องมากเกินไปจะทำให้ประสิทธิภาพในการเรียนลดลง นักศึกษาที่นั่งอยู่แถวหลังจะมีสมาธิไม่เพียงพอที่จะรับฟังคำอธิบายของอาจารย์ผู้สอนได้ และอาจารย์ผู้สอนจะให้ความสนใจนักศึกษาแต่ละคนน้อยเกินไปเมื่อพบว่านักศึกษาบางคนมีปัญหาในการออกเสียง และมีเวลาไม่เพียงพอที่จะอธิบายและแก้ไขการออกเสียง ฉะนั้นจะเป็นการลดผลการสอนและส่งผลกระทบต่อคุณภาพโดยรวมของการสอนศาสตร์ภาษาจีน ซึ่งอาจส่งผลให้นักศึกษามีข้อผิดพลาดในการออกเสียง การควบคุมจำนวนนักเรียนในห้องเรียนควรควบคุมให้อยู่ในช่วง 20-30 คนต่อชั้นเรียน อาจารย์ผู้สอนสามารถใช้เวลาในการจดจ่อกับการสอนมากขึ้น เพื่อฟังการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาแต่ละคนและกำหนดแผนการสอนที่เหมาะสมและปรับปรุงการสอนการออกเสียงภาษาจีนได้ดียิ่งขึ้น

2. การสื่อสารกับเจ้าของภาษาสามารถกระตุ้นและส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษา ดังนั้น มหาวิทยาลัยที่มีความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยในสาธารณรัฐประชาชนจีน สามารถจัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ให้นักศึกษาไทยได้สื่อสารกับนักศึกษาจีนได้ เช่น จัดนักศึกษาจีนและนักศึกษาไทยให้แลกเปลี่ยนสื่อสารทางการเรียนรู้ เพื่อดำเนินการแลกเปลี่ยนภาษาซึ่งกันและกัน อีกทั้งนักศึกษามหาวิทยาลัยไทยยังสอนให้นักศึกษาจีนออกเสียงภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง ในขณะที่เดียวกันนักศึกษาจีนก็สามารถสอนให้นักศึกษาไทยออกเสียงภาษาจีนได้ถูกต้องอีกด้วย ในกระบวนการสื่อสารภาษาเช่นนี้ นักศึกษาไทยมีแนวโน้มที่จะพบข้อบกพร่องในการออกเสียงภาษาจีนของตนเองมากกว่า เนื่องจากสามารถพบปัญหาการออกเสียงได้ง่ายจากการสื่อสารและสามารถปรึกษานักศึกษาจีนที่เรียนด้วยกันเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดในการออกเสียงได้ทันทีทันใด

3. อาจารย์ผู้สอนแนะนำวิธีการออกเสียงที่ถูกต้อง พร้อมทั้งแก้ไขข้อผิดพลาดการออกเสียงของนักศึกษาในช่วงเรียนโดยทันทีเมื่อนักศึกษาออกเสียงผิด

4. อาจารย์ผู้สอนควรจัดทำกิจกรรมให้นักศึกษาได้ฝึกฝนการออกเสียง เช่น การจำลองเหตุการณ์การสนทนา ในสถานการณ์ต่างๆ การนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน เป็นต้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องข้อผิดพลาดในการออกเสียงสระและวรรณยุกต์ในระบบสัทศาสตร์จีนหรือ Pinyin ของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนเพื่อที่จะได้เข้าใจปัญหาการออกเสียงของผู้เรียนทั้งระบบ

2. การศึกษาข้อผิดพลาดของการออกเสียงพยัญชนะจีนของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนควรมีการวิจัยและติดตามผลอย่างต่อเนื่องเพื่อติดตามพัฒนาการของนักศึกษาและศึกษาการเปลี่ยนแปลงของปัญหาที่มีผลแตกต่างกันไปตามตัวแปรต่างๆ ในอนาคตต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- ตุลยบุตร สุภา และ ฉวี เสวียง. (2560). การศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนธุรกิจวิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. วารสารบัณฑิตวิจัย, 8(1), 116-124.
- พิชัย แก้วบุตร และธีรพงศ์ แก้วมณี. (2562). ปัญหาและแนวทางการแก้ไขการออกเสียงในภาษาจีนของนักเรียนไทย กรณีศึกษาการแข่งขันทักษะภาษาจีนโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. วารสารเทคโนโลยีภาคใต้, 12(1), 50-62.
- สายฝน วรรณสินธพ. (2554). ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางของนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนและนักศึกษาคณะแพทย์แผนจีนมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. วารสาร มจร. วิชาการ, 14(28), 97-108.

- สุดารัตน์ วงศ์กระจ่าง. (2550). การศึกษาข้อผิดพลาดในการอ่านออกเสียงสัทอักษรภาษาจีนกลางของผู้เรียนชาวไทย. การประชุมวิชาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ระดับชาติ ครั้งที่ 2 “มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ นวัตกรรมสร้างสรรค์สังคม”. <<http://ird.skru.ac.th/RMS/file/TAOSN.pdf>> (สืบค้นเมื่อ 8 มกราคม 2564).
- สุรัชย์ ปัทมผดุงศักดิ์. (2547). การเรียนการสอนภาษาจีนในไทย. กรุงเทพฯ: วารสารศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- C . Practor (1967). **Linguistics Across Cultures**, Introduction to Teaching Chinese as a Foreign Language, China PRC.
- Chen E. (2006). **A study of pronunciation errors to Thai Students in the process of learning Chinese language**. Master dissertation, School of literature and Journalism Yunnan Normal University China PRC.
- Wan Chenyi. (2012). **The pronunciation errors of g and k in Chinese by Thai and Laos students and the countermeasures** .Northern Literature, China PRC.